

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ

Ἀπὸ τῆς ἔκθεσης τῆς Ἐπόπτειας τῆς ἐργασίας κ. Μακροπούλου, ποὺ δημοσιέψαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, μιὰ εἰκόνα ξεχωρίζει τραγική, ἀπάνω στὸ σκοτεινὸ φόντο τῆς θλιβερῆς καὶ ἀνικανοποίητης δουλειᾶς τῆς γυναίκας καὶ τοῦ παιδιοῦ. Ἡ εἰκόνα ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ, 10 χρονῶν, ποὺ μὲ τὸ μεροκάματό του τὸ ποτένιο, ποὺ δὲν τὸ ἔφτανε καλὰ καλὰ γιὰ νὰ ζήσει μονάχο του, προσπαθοῦσε νὰ συντηρήσει τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸν τυφλὸ καὶ τὰ ἀδερφάκια του. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερη καταδίκη τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ. Ἄρκει αὐτὴ μονάχα γιὰ νὰ δείξει τὴ σπιλά καὶ τὴν ψευτιά του. Τὸ παιδάκι αὐτὸ εἶναι τυπικὸ παράδειγμα ἐνὸς δλόκληρου στρατοῦ παιδιῶν ποὺ μεγαλώνουν μέσα στὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀμάθεια γιὰ νὰ συντηροῦν γονεῖς ἀνάπηρους καὶ μικρότερα ἀδέσφια.

Ἡ ἔκθεση τῆς κ. Μακροπούλου, τὸ ξέρομε, θά-φήσει ἀδιάφορο κι αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ Ἑλληνικὸ κράτος. Ὅμως μπροστὰ στὴν κατάστασι αὐτὴ, μπροστὰ στὸ θέαμα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ ποὺ ἔκλαιγε γιὰ τὸν ἀλλογιζόμενον πῶς θάῤπετε κάποιος ἀπὸ τὸ σπίτι του νὰ μένει νησιτικὸς καὶτε βροχῶν μὲ τὴ σειρά του γιὰ νὰ μισσηγορεύσουν οἱ ἄλλοι, ἢ κι ὡδὰ κάθε γυναίκα δὲν μπορεῖ πῶς νὰ σφίγγεται. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὁ πόνο τοῦ παιδιοῦ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ νῆται πῶς κονιά, στὴν κωδὰ τῆς γυναίκας.

Ἐπὶ τὸν πόνο τῆς γυναίκας ἔνδρα καὶ δὲν κόβονται μὲ τὸ χειρουργικὸ μαχαίρι ποὺ ἀποχωρίζει τὸ σωματικὸν τοῦ νεογέννητου παιδιοῦ ἀπὸ τὸν κόλπο τῆς μάνας του. Καὶ θάῤπετε κάθε γυναίκα νὰ ἐπαναστατεῖ μπροστὰ στὴν ἀθλιότητα μιᾶς κοινωνίας ποὺ τρέφεται καὶ πλουτίζει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν πείνα τῶν παιδιῶν.

Κι ὅμως δὲν ἐπαναστατεῖ. Κι ὄχι μόνο αὐτὸ ἀλλὰ δέχεται παθητικὰ τὴν κατάστασι αὐτὴ χωρὶς καμιά διαμαρτυρία. Γιατί; Τὸ πρῶμα εἶναι εὐκολονόητο.

Ἡ σημερινὴ γυναίκα γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε μέσα σὲνα καθεστῶς γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει καμμίαν εὐθύνη, γιὰ τὸ ὁποῖο κανένας δὲ ζήτησε ποτὲ τὴ γνώμη της καὶ ποὺ ξέροι πῶς δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ τὸ ἀλλάξει. Ἀνατρίφθηκε μὲ μερικὰς ἀρχὰς ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ πιστεύει πῶς εἶναι οἱ μεγαλύτερες ἀρετὲς τῆς γυναίκας: τὴν ὑποταγή, τὴν ὑπακοή, τὴν κατὰ πειθὴν κάθε πρωτοβουλίας της, τὴν ἀλώγια θυσία τοῦ ἐπιτοῦ της. Ἡ κοινωνία τῆς δημιούργησε μιὰ ψυχροσύνησι σκλάβας Πῶς νὰ σκεφθῆ καν ὅτι μπορεῖ αὐτὴ νὰλλάξει αὐτὴ τὴν κοινωνία;

Κι ὅσες βλέπομε μὲ πόνο τὴν κατάστασι αὐτὴ, ὅσες νηροπόματε γιὰ τὸ σημερινὸ μας πολιτισμὸ, νιώθουμε τουλάχιστο μιὰ παρηγοριά μέσα μας — μικρὴ καὶ τιποτένια ἀλήθεια — ὅτι τουλάχιστον **ἐμεῖς οἱ γυναῖκες δὲν εἴμαστε ὑπεύθυνες** γι αὐτὴ.

Καὶ δὲν εἴμαστε, γιὰ τὴν δὲ μᾶς θέλουν ἐπεύθυνες. Ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς εἶναι **πολιτισμὸς ἀντρικὸς**. Γιὰ τὰ καλὰ του καὶ γιὰ τὰ κακά του εὐθύνονται μονάχα οἱ ἄντρες.

Ὅμως ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ζητοῦμε νὰλλάξουν τὰ πράγματα. Θέλομε καὶ μεῖς τὸ μερίδιο τῆς εὐθύνης μας. Θέλομε νὰ δοκιμάσουμε καὶ μεῖς τὴ δύναμὴ μας, θέλομε νὰ βάλουμε καὶ μεῖς μερικὰ λιθάκια στὸ οἰκοδόμημα τῆς κοινωνίας. Γιατὶ πιστεύομε πῶς ἡ γυναίκα θὰ λογαριάσει πῶς πολλὰ τίς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν, πῶς δὲ θὰ τὰ φήσει νὰ μεγαλώσουν μέσα στὴν πείνα καὶ στὴν ἀγραμματοσύνη καὶ στὴν ἀρρώστεια.

Γι αὐτὸ ζητοῦμε κι ἐμεῖς εὐθύνες. Γιὰ νὰ γίνει ὁ σημερινὸς ἀντρικὸς πολιτισμὸς, **πολιτισμὸς ἀνθρώπινος**, ὅπου δὲ θὰ ὑπάρχουν παιδιὰ μικρὰ ποὺ νὰ τρέφουν ἀνάπηρους γονεῖς καὶ μικρότερα ἀδέσφια.

ΑἸ. Θ.